

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Pfv.I.20.032/2019/5.

A tanács tagjai: . Harter Mária a tanács elnöke

. Szabolcsi-Varga Krisztina előadó bíró

. Varga Edit bíró

A felperesek: I.rendű felperes neve
(I. rendű felperes címe)
II. rendű felperes neve
(II. rendű felperes címe)
III. rendű felperes neve
(III. rendű felperes címe)
IV. rendű felperes neve
(IV. rendű felperes címe)

A felperesek képviselője:

. Czirmes György ügyvéd
(ügyvéd címe)

Az alperes: alperes neve
(alperes címe)

Az alperes képviselője:

. Balajthy János ügyvéd
(ügyvéd címe)

A per tárgya: végrehajtás megszüntetése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:
az alperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

ékesfehérvári Törvényszék
1.Pf.243/2017/29.

Az elsőfokú bíróság neve és határozatának száma:

ékesfehérvári Járásbíróság
3.P.21.915/2016/17.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet - a perköltségre és a végrehajtási költségre is kiterjedően - hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I-IV. rendű felpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 3.800.000 (hárommillió-nyolcszázezer) forint együttes fellebbezési és felülvizsgálati eljárási költséget.

A le nem rótt 1.500.000 (egymillió-ötszázezer) forint kereseti és 2.500.000 (kétmillió-ötszázezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] A felülvizsgálat szempontjából irányadó tényállás szerint az alperes pénzintézet 2005. február 1-jén az adós I-II. rendű felperesekkel lakásvásárlás céljára szolgáló, CHF alapú kölcsönszerződést kötött, amelyben az alperes a kölcsön nyújtását, az adósok pedig annak visszafizetését vállalták. A szerződés szerint az alperes a 21.250.000. forint iránti igény finanszírozására 156.610 CHF összegű kölcsönt bocsátott az adósok rendelkezésére, azzal, hogy a nyilvántartásba vett devizaösszeg a szerződéskötés és a folyósítás közötti árfolyamváltozásra tekintettel a finanszírozási igényhez képest 15%-kal növelt összegben került megállapításra. Az alperes vállalta, hogy a kölcsönt legfeljebb a finanszírozási igény forintösszegében folyósítja, az adásvételi szerződésben megjelölt számlára történő egyösszegű átutalással, és azt a folyósítás napján érvényes, általa alkalmazott számlakonverziós deviza vételi árfolyamon kiszámított CHF összegben tartja nyilván. Rögzítették a felek, hogy a kölcsön éves kamatlába a folyósítás időpontjában a Hirdetményben megállapított érték, amelyet a bank a szerződéskötés napjára vonatkozóan tájékoztató jelleggel 4.99 %-ban jelölt meg. A tőke, kamat, kezelési költség havonta fizetendő összegét 1.068,22 CHF-ben határozták meg. A kölcsöntartozás visszafizetésének biztosítékaul a III. és IV. rendű felperesek a perbeli ingatlanukra vonatkozó jelzálog-kötelezettséget vállaltak.

- [2] Az alperes a kölcsönszerződést - a fizetési kötelezettség elmulasztása miatt - 2011. november 15-én felmondta, majd kérelmére a közjegyző 2012. október 31-én záradék kiállításával a felperesekkel szemben a végrehajtást elrendelte.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

- [3] A felperesek módosított keresetükben az ellenük folyó végrehajtásoknak a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban rPp.) 369. § a) pontja szerinti megszüntetését kérték azon az alapon, hogy a kölcsönszerződés - a lényeges szerződési tartalomban való megállapodás hiányában - nem jött létre, de ha mégis létrejött, több okból érvénytelen. Érvénytelenségi okként hivatkoztak a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (továbbiakban rPtk.) 200. § (2) bekezdése, a hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (továbbiakban rHpt.) 213. § (1) bekezdés b) pontja szerinti semmisségre, a szerződés több pontjának - a többi között a kockázatviseléséről szóló kikötés - tisztességtelenségére. Állították továbbá, hogy a teljesítés az árfolyam emelkedése miatt a rPtk. 312. § (1) bekezdése alapján lehetetlenült, a végrehajtás a kockázatbiztosítási szerződésből történt teljesítés következtében érvénytelen, a szerződés felmondása pedig arra tekintettel nem volt jogszerű, hogy a tisztességtelen árfolyamrészről és egyoldalú szerződésmódosításból következően a felmondáskor nem késedelembe, hanem túlfizetésben voltak.
- [4] Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Állította, hogy a kölcsönszerződés létrejött, a hivatkozott okokból nem érvénytelen, az elszámolás pedig visszamenőlegesen nem eredményezett változást a felek jogviszonyában, így abban, hogy a szerződés felmondottnak tekinthető.

Az első- és másodfokú ítélet

- [5] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasító döntését azzal indokolta, hogy a kölcsönszerződés létrejött, mert nem nélkülözi a felek lényeges kérdésekben való megállapodását, és a kereset alapjául felhozott érvénytelenségi okokat sem látta igazoltnak. Álláspontja szerint a felmondást az utólagos elszámolás nem tette érvénytelenné, csak a végrehajtás korlátozását eredményezhette, ugyanakkor a felperesek nem is bizonyították, és számítással sem támasztották alá, hogy az elszámolással érintett összeget figyelembe véve a felmondás idején nem voltak késedelembe.
- [6] A felperesek fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és a felperesekkel szemben folyó végrehajtásokat megszüntette. Indokolása szerint nem lehetett kétséget kizáróan megállapítani, hogy a felmondás időpontjában ténylegesen fennállt-e tartozás és ha igen, mekkora összegű. Előrebocsátotta: a felmondás érvénytelenségével kapcsolatos fellebbezési érvelést érdemben vizsgálhatta, mert a felperesek már a keresetlevélben megfogalmazták a felmondás érvényességére vonatkozó kifogásukat, melynek a másodfokú eljárásban kizárólag a pontosítása volt szükséges, a rPp. 369. § a) pontja alapján indult perben kialakult ítélkezési gyakorlatnak megfelelően pedig lehetőség volt a követelés esedékességének vizsgálatára is.
- A másodfokú bíróság hangsúlyozta: a kizárólag az elszámolás metodikája körében alkalmazható 54/2014. MNB rendelet 6. § (2) bekezdése nem zárta el az adóst attól, hogy a perben kimutathassa, a felmondás időpontjában ténylegesen nem állt fenn tartozása. A 2014. évi XXXVIII. törvény (továbbiakban DH1 tv.) tárgyi hatálya alá tartozó semmis kikötések a szerződéskötés időpontjáról kezdődően nem váltottak ki joghatást, e kikötéseken alapuló követelés megfizetésének elmulasztása tehát nem eredményezte az adós szerződésszegését, késedelembe nem esett, azaz nem teremtett jogalapot a felmondásra. Mindezek következtében a másodfokú bíróság a felülvizsgált elszámolásra tekintettel azt vizsgálta, hogy az „átszámított fogyasztói kölcsön hipotetikus lefuttatása” mellett a felpereseknek a felmondáskor volt-e tartozása.

A jogerős ítélet szerint a felpereseket terhelte annak bizonyítása, hogy a felmondás időpontjában tartozásuk nem állt fenn, nem volt figyelmen kívül hagyható ugyanakkor az sem, hogy a 2014. évi XL. törvény (továbbiakban DH2 tv.) a pénzügyintézetekre tényállítási kötelezettséget telepített, nem csak a túlfizetés összegére, hanem az azt megalapozó tényekre nézve is. Az alperes ún. másodlagos jogállítási kötelezettsége a rPp.-hez - tételes rendelkezés hiányában - füződő bírói gyakorlatból is levezethető. Ezért a másodfokú bíróság a fentieknek megfelelő tényelődadásra - nem bizonyításra - hívta fel az alperest, aki azonban részletező tényállítást nem tett, mindez viszont az új Pp. 184. § (2) bekezdése és a rPp. bírói gyakorlata értelmében a bizonyítás terhet átfordította, és a másodfokú bíróság az alperes hiányos nyilatkozata alapján úgy tekintette, hogy a felperesek a kereset ténybeli alapjaként igazolták: a felmondás időpontjában tartozásuk nem állt fenn.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [7] A jogerős ítélet ellen az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben hatályon kívül helyezését és elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, másodlagosan a másodfokú bíróságnak újabb eljárásra, újabb határozat hozatalára utasítását kérte.
- [8] Érvelése szerint a másodfokú bíróság a rPp. 235. § rendelkezését megsértve vizsgálta a felmondás jogellenességének kérdését, a felpereseknek ugyanis ilyen tartalmú hivatkozásuk az elsőfokú eljárásban nem volt, amit igazol a fellebbezésben tett nyilatkozatuk és a 2017. október 30-i másodfokú tárgyaláson tett előadásuk. A másodfokú bíróság eljárási szabálysértése azt eredményezte, hogy a felmondás jogellenességének kérdésében a per egyfokúvá egyszerűsödött.
- [9] Rámutatott, hogy a másodfokú bíróság jogszabályellenesen járt el akkor is, amikor a követelés esedékessé válásának kérdését a rPp. 369. § a) pontján alapuló peres eljárásban vizsgálata tárgyává tette, mert a követelés létét az esedékessé válása nem érinti. Ha a követelés joghatályos felmondás hiányában nem vált esedékessé, így a végrehajtási záradék kiállításának feltételei nem álltak fenn, a Vht. 211. §-a szerinti nemperes eljárás lefolytatásának lett volna helye.
- [10] Kifejtette: téves a másodfokú bíróságnak az - az 54/2014. MNB rendelet 6. § (2) bekezdésének értelmezésével is kialakított - álláspontja, mely szerint a DH törvényeken alapuló elszámolás visszamenőleges hatállyal változtatott a felperesek fizetési késedelmének tényén és a késedelem jogkövetkezményén, a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény (továbbiakban Jat.) 15. § (1) és (2) bekezdése értelmében ugyanis a felmondást és annak következményét a nyilatkozat megtétele időpontjában hatályos jogszabályi rendelkezések szerint kell értékelni. A DH2 tv. 41. §-a a felmondott szerződések vonatkozásában az elszámoláshoz kizárólag azt a jogkövetkezményt fűzte, hogy a végrehajtás az elszámolással korrigált összegre volt indítható vagy folytatható. Kiemelte azt is, hogy az elszámolásra irányadó jogszabályi rendelkezések alapján az elszámolásból folyó fogyasztói követelések a felmondás idején nem voltak esedékesek, így a felmondás jogszerűségének vizsgálata során nem vehetők figyelembe.
- [11] Nézete szerint a másodfokú bíróság jogellenesen járt el akkor is, amikor a bizonyítási terhet az új Pp. részbeni alkalmazásával az alperesre telepítette. A jogerős ítélet megállapításával szemben teljesítette a másodfokú bíróság felhívását: azon túl, hogy csatolta a felek közötti részletes elszámolást, amelyből nyomon követhető volt az elméleti fogyasztói követelés, illetve a tartozás összegének alakulása, a 2018. február 26-án kelt iratában részletező tényelődadást is tett, amelyből meghatározható volt a felperesek elszámolással korrigált hátraléka.
- [12] Érelmezte a jogerős ítéletnek a perköltségre és a végrehajtási költségre vonatkozó rendelkezését is. A felperesek javára megítélt perköltség nagyságát messzemenően eltúloztak, a kifejtett jogi

tevékenységgel arányban nem állónak tartotta, rámutatva arra is, hogy a felperesek rosszhiszemű perbeli magatartása inkább a rPp. 8. §-ában előírt szankció alkalmazását indokolta volna. Kifogásolta, hogy a végrehajtási költségről szóló végrehajtói nyilatkozatot a másodfokú bíróság - a rPp. 3. § (6) bekezdésben foglaltak sérelmével - nem küldte meg részére, így arra észrevételt tenni nem tudott. Hivatkozott arra is, hogy a végrehajtó jutaléka és munkadíja nem tekinthető végrehajtási költségnek, valamint nem volt figyelmen kívül hagyható az sem, hogy egyetemleges ügyekben a végrehajtó nem jogosult minden ügyben a teljes jutalékot felszámítani.

[13] A felperesek felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztettek elő.

A Kúria döntése és jogi indokai

[14] A felülvizsgálati kérelem nagyrészt alapos.

[15] Az alperes a jelen határozat [8]-[9] és [11] pontjaiban eljárási szabálysértésekre hivatkozással, a [10] pontban anyagi jogszabálysértésre alapítva támadta a másodfokú bíróság végrehajtás megszüntetéséről hozott érdemi döntését, a [12] pontban pedig a jogerős ítélet perköltség- és végrehajtási költség viselésére vonatkozó rendelkezéseit támadta.

[16] az alperes [8] pontban ismertetett álláspontja, mely szerint a másodfokú bíróság a rPp. 235. § rendelkezését megsértve vizsgálta a felmondás jogellenességét, a felperesek ugyanis valóban nem a fellebbezésben hivatkoztak első ízben a felmondás jogellenességére.

Keresetlevelükben állították, hogy a követelés nem jött létre érvényesen, mert a kölcsönszerződés felmondása jogsértő volt, figyelemmel arra, hogy a követelés nem járt le és kifejtették: a banknak az adósok hitelképességét folyamatosan kellett vizsgálnia, ha tehát az adós nem tudott fizetni, nem eshetett késedelembe. A törlesztés megszűnésének okaként előadták, hogy az utólagos árfolyam- és kamatváltozás következtében megemelkedett törlesztőrészleteket - a bevételeik önhibájukon kívüli csökkenése, kiadásaik tőlük független emelkedése miatt - nem tudták fizetni.

A 2016. október 21-i tárgyaláson (3.P.21.915/2016/5. számú jegyzőkönyv) a II. rendű felperes személyesen úgy nyilatkozott, hogy a forint hitel részlete irreálisan magas volt, amit nem tudtak vállalni, az elszámolást nem támadták. A tárgyaláson 3.P.21.915/2016/5/F. alatt csatolt, 2016. október 20-i keltezésű iratban a felperesek a felmondás jogellenességével kapcsolatos okfejtésüket tovább pontosították: hivatkozásuk szerint az árfolyamrész figyelmen kívül hagyásával „a tartozás nem volt annyi, mint amennyit a bank beállított”, a felmondáskor közölt összeg a tisztességtelen összegeket is tartalmazta, így nem volt fogyasztói késedelem, sőt részükről túlfizetés történt. Ezzel kapcsolatban az alperes a 2016. december 12-én előterjesztett beadványában (3.P.21.915/2016/5/6.) ki is fejtette védekezését: az 54/2014. MNB rendelet 6. § (2) bekezdésére és a DH2 törvény 41. §-ára utalással nyilatkozta, hogy a felmondást az utólagos elszámolás nem érintette. Ezen álláspontja alátámasztására pedig csatolta a Gyulai Törvényszék jogerős ítéletét.

A felperesek a 3.P.21.915/2016/12. szám alatt iktatott, az ítélet előtti utolsó, 2017. március 16-i összefoglaló iratukban keresetkiegészítést tettek, amelynek keretében hivatkoztak arra is, hogy a felmondás több ok miatt érvénytelen. Így a létre sem jött, semmis, megszűnt szerződést nem lehet felmondani (2. o.), érvénytelenségi ok esetén a felmondás is érvénytelen (2.o.), továbbá a felmondás valótlán összeget tartalmaz, amely a bank érdekkörében felmerült utólagos árfolyamterhekből származott, és ezért a bank érdekkörében merült fel: a jogosult késedelme pedig kizárta a kötelezett késedelmét (4. o.).

[17] Mindezekből megállapíthatóan a felperesek a végrehajtás megszüntetése iránti keresetük alapjaként már az elsőfokú eljárás során hivatkoztak a felmondás jogellenességére. Ezt az elsőfokú bíróság ítéletével el is bírálta: az ítélet 10. oldalán kifejtette, hogy az elszámolás a felmondást nem teszi

érvénytelenné, csupán a végrehajtás korlátozását jelentheti, a felperesek azonban nem bizonyították, hogy nem voltak késedelembe, ennek alátámasztására nem csatoltak számítást. A másodfokú bíróság tehát nem sértette meg a rPp. 235. §-át, amikor belebocsátkozott a felmondás jogellenességének vizsgálatába, az természetesen más kérdés, hogy az ezzel kapcsolatos jogi álláspontja helytálló volt-e. A kifejtettek alapján a Kúria egyetértett a jogerős ítélet 55. és 56. pontjában foglaltakkal.

[18] Az alperes alaptalanul hivatkozott a másodfokú bíróságnak a jelen határozat [9] pontjában ismertetett eljárási szabálysértésére is. A Kúria álláspontja szerint annak vizsgálata, hogy a felmondás időpontjában állt-e fenn tartozás, a rPp. 369. § a) pontja szerinti végrehajtás megszüntetése iránti kereset ténybeli és jogi alapjába tartozó kérdés. Helytálló ezért a másodfokú bíróságnak az ítélete 59. pontjában kifejtett álláspontja, a „követelés érvényes létrejötté” körében ugyanis a felmondás érvénytelensége, hatálytalansága és „meg nem történte” is vizsgálható, azzal, hogy a végrehajtás megszüntetése iránti perben - kereseti kérelem hiányában - a bíróság a felmondással kapcsolatos véleményét - mint a végrehajtás megszüntetésének indokát - csak az ítélet indokolásában fejtheti ki.

[19]viszont a jelen határozat [10] pontjában ismertetett felülvizsgálati érvelés, a másodfokú bíróság ugyanis a felmondás jogellenességének kérdését illetően nem jutott helyes következtetésre. A jogerős ítéletben kifejtettekkel szemben a Kúria fenntartja a Pfv.VI.21.650/2016/4. számú, továbbá a BH2016.132. szám alatt közzétett Pfv.VI.22.506/2017/7. számú eseti döntésekben kifejtett álláspontját, amely a másodfokú bíróság által beszerezni kívánt tényeket, lefolytatni kívánt bizonyítást szükségtelenné tette.

A Kúria hangsúlyozza: a felmondás 2011. november 15-i időpontjában az I-II. rendű felpereseket hátralék terhelte, amit maguk sem vitattak. A hátralék a kölcsönszerződés VI/2. pontja és a rPtk. 525. § (1) bekezdés e) pontja szerint azonnali hatályú felmondásra adott alapot, amely meg is történt. A felperesek a felmondást tudomásul vették, nem indítottak pert a felmondás érvénytelensége vagy hatálytalansága iránt sem, így a végrehajtás is megindult. Mindezekre tekintettel a felmondás időpontjában (2011. november 15-én) a szerződés azonnali hatályú felmondását jogszerűnek kellett tekinteni, amelynek következményeként a felmondás időpontjában a rPtk. 526. § (2) bekezdése értelmében a tartozás akkor fennálló teljes összege esedékessé vált.

[20] Mivel a felmondást annak megtörténtekor érvényesnek és hatályosnak kellett tekinteni (s így a felmondás megszüntette a szerződést és lejárttá tette a tartozást), az igényelt vizsgálatot, hogy utóbb jogszabály, a felek vagy a bíróság rendelkezése érvénytelenítette-e a felmondást (melynek következtében helyreállt a kötelelem a felek között és érvényesen létrejött követelés hiányában alaptalannak bizonyult a végrehajtás megindítása is).

Ebben a körben a Kúria elsőként azt vizsgálta, hogy a DH törvényeknek vagy más jogszabálynak volt-e olyan rendelkezése, amely utóbb kihatott a felmondás érvényességére, amikor ugyanis a DH1 törvény 2014. július 26-án, a DH2 törvény pedig 2014. október 15-én hatályba lépett, az érvényes felmondás következtében a felperesek a teljes összeg megfizetésére voltak kötelesek.

Végignézve a DH2 törvény rendelkezéseit, nem tartalmaznak arra vonatkozó előírást, hogy a „nemteljesítés” miatt felmondott szerződéseket az elszámolás során felül kell vizsgálni abból a szempontból, hogy volt-e és mennyi a felmondáskor „tiszteességesen” felszámítható összeg. Az alperes felülvizsgálati kérelmében helyesen mutatott rá: a DH2 tv. 41. §-a a felmondott szerződések vonatkozásában az elszámoláshoz kizárólag azt a jogkövetkezményt fűzte, hogy a végrehajtás az elszámolással korrigált összegre volt indítható vagy folytatható.

[21] A másodfokú bíróság által is hivatkozott 54/2014. (XII.10.) MNB rendelet 6. § (2) bekezdése

kimondta: „azon elszámolási időszakban, amelyben az eredeti fogyasztói kölcsönszerződés alapján a fogyasztó késedelembe esett, az átszámított fogyasztói kölcsönt is késedelmesnek kell tekinteni, függetlenül az esetleges túlfizetéstől”.

Az Alkotmánybíróság a 3019/2017. (II.17.) AB határozatában az 54/2014. (XII.10.) MNB rendelet 6. § (2) bekezdése alkalmazásával összefüggésben úgy foglalt állást, hogy az idézett rendelkezésnek kizárólag az elszámolás mint pénzügyi mechanizmus szempontjából lehet és van jelentősége (45. pont). A Kúria a BH2019.132. számon közzétett eseti döntésében - a felmondás jogellenességének vizsgálata körében - kiemelte az Alkotmánybíróságnak azt a határozatában rögzített álláspontját, amely szerint a DH1 törvénynek nem célja a szerződések alapján bekövetkezett jogi tények valamennyi jogkövetkezményének a rendezése, illetve az sem, hogy az esetleges fogyasztói késedelmet meg nem történtté tegye. Mindezek alapján az Alkotmánybíróság megállapítása szerint az elszámolási törvények nem rendelkeztek arról, hogy a túlfizetés utólagos megállapítása befolyásolja-e, és ha igen, akkor milyen módon a szerződés pénzügyi intézmény által történt felmondásának a jogszerűségét, ebből pedig az következik, hogy a szerződés felmondásának a jogszerűségét a polgári jog egyéb általános szabályai szerint kell megítélni.

- [22] Mivel a DH törvények nem rendelkeztek a felmondott szerződések „visszaállításáról” (és azt maguk a felperesek sem állították, hogy a szerződő felek vagy a bíróság rendelkezett volna a felmondás annullálásáról, a jogviszony visszaállításáról), a felmondást a polgári jog általános szabályai alapján kellett vizsgálni. Eszerint viszont volt alap az azonnali hatályú felmondásra, amellyel a tartozás teljes összege esedékessé vált. A rendelkezésre álló adatokból megállapíthatóan a felperesek 2011. november 15-én beszámítási nyilatkozatot (rendelkezést) nem tettek, a kölcsöntartozást a kikötötnél alacsonyabb összegben sem törlesztették. Az utólag tett felperesi rendelkezés az esedékessé vált teljes összeget csökkentette ugyan, de nem hathatott vissza a felmondás 2011. november 15-i időpontjára.
- [23] A Kúriának a felmondásra vonatkozó, előbbieken kifejtett álláspontja folytán tárgytalanná vált annak vizsgálata, hogy a felmondás időpontjában a „tisztességtelenül” felszámított összeg levonása után mennyi volt a tartozás, hiszen a „tisztességtelenül” felszámított összeget a felmondással egy összegben esedékessé vált tartozás a 2015. évi elszámoláskor fennálló teljes összegéből kellett levonni. Azt a felperesek sem vitatták, hogy 2011. november 15-én volt tartozásuk, erre figyelemmel pedig - nemfizetés miatt - okszerű volt a felmondás, és szükségtelen volt a tartozás összegére vonatkozó bizonyítás.
- [24] A kifejtettek okán a felülvizsgálati kérelem [11]-[12] pontjaiban foglalt érvek is tárgytalanná váltak, így ezekhez kapcsolódóan a Kúria csak megjegyzéseket tehet.
Megjegyzi a Kúria: a rPp. 164. § (1) bekezdése alapján a kereset alapjául állított tények bizonyítása a felpereseket terhelte, a rendelkezésére álló (a bizonyítás, így főként a szakértői vizsgálat kiindulópontját képező) tények bejelentésére viszont az alperes pénzintézet volt köteles.
Megjegyzi a Kúria azt is, hogy a bírósági végrehajtói díjszabásról szóló 35/2015. (XI.10.) IM rendelet 14. §-a értelmében a végrehajtót behajtási jutalék csak részben vagy egészben eredményes végrehajtás esetén illeti meg. A végrehajtási költség részeként ezért a végrehajtás megszüntetési perben behajtási jutalék nem számítható fel, mert a végrehajtás - megszüntetése ellenére - nem tekinthető eredményesnek.
- [25] Mindezekre figyelemmel a Kúria a rPp. 275. § (4) bekezdése alapján a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a rPp. 253. § (2) bekezdésének alkalmazásával helybenhagyta.

Záró rész

- [26] A Kúria a Pp. 270. § (1) bekezdése értelmében alkalmazott Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes felpereseket az alperes együttes (másodfokú és felülvizsgálati) eljárási költségének megfizetésére. Az együttes perköltség összegének meghatározásakor figyelemmel volt az alperes által megfizetett felülvizsgálati eljárási illeték (3.500.000 forint) összegére és az alperes képviselőjét ellátó jogi képviselő ügyvédi munkadíjának (300.000 forint) összegére. Ez utóbbi meghatározásánál tekintetbe vette a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (1), (2) és (5) bekezdésében foglaltakat.
- [27] A pervesztes felperesek teljes személyes költségmentessége folytán le nem rótt kereseti és fellebbezési eljárási illetékről a Kúria az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban Itv.) 39. § (1) bekezdése, 50. § (1) bekezdése és a költségmentesség bírósági eljárásban való alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a szerint rendelkezett.
- [28] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdésére figyelemmel tárgyaláson bírálta el.

Budapest, 2020. január 15.

. Harter Mária s.k. a tanács elnöke, dr. Szabolcsi-Varga Krisztina s.k. előadó bíró, dr. Varga Edit s.k. bíró